

MILÍ PŘÁTELÉ, BRATŘI A SESTRY V KRISTU,

LETOŠNÍ PODZIM JE VÝZNAMNÝ TÍM, ŽE SE V BRNĚ USKUTEČNÍ NÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES, PRVNÍ V NAŠICH NOVODOBÝCH DĚJINÁCH. JEHO NEJVIDITELNĚJŠÍM PROJEVEM BUDE MŠE SVATÁ POD ŠIRÝM NEBEM A VELKÝ PRŮVOD MĚSTEM. TO JSOU VŠAK JEN VNĚJŠÍ PROJEVY NAŠÍ ÚCTY K NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ. PODSTATA EUCHARISTICKÉHO KONGRESU JE MNOHEM HLUBŠÍ – JE TO SNAHA POSÍLIT A ROZVINOUT ÚCTU A LÁSKU K TĚLU A KRVI KRISTOVĚ V SRDCI KAŽDÉHO Z NÁS.

PROTO VÁS V ÚVODU TOHOTO DOPISU VŠECHNY VYBÍZÍM, ABYSTE SE K NÁRODNÍMU EUCHARISTICKÉMU KONGRESU V SOBOTU 17. ŘÍJNA PŘIPOJILI I V PŘÍPADĚ, ŽE SE HO NEBUDETE MOCI BEZPROSTŘEDNĚ ZÚČASTNIT. PŘÍMÝ PŘENOS ZE MŠE SVATÉ S PRŮVODEM BUDE VYSÍLAT TELEVIZE, PŘEDEVŠÍM VŠAK MODLITBA, ADORACE PŘED VYSTAVENOU NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ A ČASTÉ PŘIJÍMÁNÍ EUCHARISTIE JE TOU PRAVOU FORMOU ÚČASTI NA TĚTO VÝZNAMNÉ UDÁLOSTI.

VŠEM VÁM ZE SRDCE PŘEJI, ABY VÁM BYLA EUCHARISTIE STÁLÝM ZDROJEM POSILY A OPOROU V KAŽDÉM TRÁPENÍ. K TOMU VÁM RÁD ŽEHNÁM OD KRÁLOVÉHRADECKÉ KATEDRÁLY SVATÉHO DUCHA.

V KRISTU A MARIÍ

VÁŠ BISKUP

Sestry a bratři,

jeden kněz vyprávěl o cestě na Saharu, kterou podnikl s jinými turisty pod vedením zkušeného Francouze a za pomoci domorodce z kmene Tuaregů. Jeli nepřehledným množstvím písečných přesypů, a i když vedoucí měl mapy, dalekohled a měřicí přístroje, ztratili orientaci a hrozilo, že zůstanou uvězněni uprostřed písečného moře. Šéfovi výpravy nezbylo než požádat o radu onoho Tuarega, který se jen usmíval a namítl, že mapy a kompasy mají přece oni, zatímco on nemá s sebou nic. Dal si říci teprve po chvíli dohadování, zahleděl se dlouze na nebe a na písek, a pak ukázal rukou směr, kterým se mají dát. A po několika hodinách jízdy naznačeným směrem se všichni dostali šťastně k cíli. Poušť zřejmě ukazuje věci a vztahy v novém světle a v nové podobě. Kněz – účastník výpravy, dodal, že podobnou novost a správnou orientaci umožňuje věřícímu víra, a poukázal na zkušenost sv. Benedikta, který poznal své pravé povolání v poušti drsných Abruzz a stal se duchovním otcem západního mnišství. Nebo Charles de Foucauld, který žil po řadu let na Sahaře a napsal: *Na poušti musí člověk setrvat, aby poznal Boží vůli. Jen v samotě, kde žijeme sami s Bohem, v hlubokém soustředění se Bůh zcela daruje tomu, kdo v něho věří.*

Neodsuzuje nás nemoc nebo jiné omezení k podobnému prožitku osamocení, kdy jsme nuceni opustit celou řadu možností, když jsme často odkázáni na pomoc druhých, zatímco se nám v hlavě ozývají nejrůznější hlasy, objevují se vzpomínky a pozapomenuté obrazy třeba z dětství? Jsme v podobné situaci jako dva slepci, kteří šli za Ježíšem a o nichž evangelista Matouš píše, že prosili hlasitě o smilování. Pán života a smrti se dotkl jejich očí a řekl: *Ať se vám stane, jak věříte.* I otevřely se jim oči. A právě o podobné otevření vnitřního zraku, o pravdivé vidění jde i u nás; o nalezení smyslu, proč právě my jsme upoutáni na lůžko nebo jinak omezeni svou diagnózou. Neboť Bůh, který nás provázel na našich cestách v dobách, kdy nám nic nescházelo, neopouští své věrné, ať se nacházejí v jakékoli situaci. Víra nám umožňuje, abychom ho vnímali, mluvili s ním v modlitbě i mimo ni, posilovali se slovy Písma a jeho eucharistickou přítomností. Ježíš k nám stále přichází, a podobně jako slepci z evangelia i my můžeme zaslechnout, je-li naše důvěra v něho dostatečně živá a hluboká, ono osvobozující *Effatha – otevři se!* Náš Pán každého z nás nekonečně miluje, a s novou nadějí nám daruje také plnost vnitřní svobody, neboť s jistotou víme, komu jsme uvěřili a kdo nás stále provází. A s pokorou a důvěrou přijmeme svou situaci.

Podobnou posilující zkušenost přeje každému z vás i sobě

P. Miloslav Fiala OPraem.

Zprávy z diecéze

Pouť do Magdeburgu

Starodávné město Magdeburg, město zpustošené druhou světovou válkou, je královéhradecké diecézi blízké mimo jiné i proto, že v něm prožil v letech 972 – 981 část svých studií svatý Vojtěch, rodák z Libice u Poděbrad.

Magdeburg má k českým zemím také vztah v osobnosti svatého Norberta, magdeburgského arcibiskupa, jehož ostatky si Čechové uložili v Praze na Strahově.

Už po léta jezdíme z královéhradeckého biskupství do tohoto saského města na diecézní pouť. Je to událost, která má nejen diecézní rozměr. Mezi hosty a poutníky jsou totiž i biskupové z různých částí Německa a představitelé církví z katolické Evropy. Samotná pouť má dvoudenní předeheru, která dobře duchovně připraví zvláště ty, kdo přijedou z Polska, Francie, Litvy nebo z nedalekého Paderbornu.

V pátek večer, v domě sv. papeže Jana XXIII., všechno začíná přátelským posezením. Každý má možnost něco povědět ze svých pastoračních zkušeností. Rád a s užitkem každý naslouchá. I když všichni sdílíme těžkosti našeho západního světa v oblasti nové evangelizace, spojuje nás naděje, že sloužíme evangeliu, které svým poselstvím prošlo náročnostmi evropských dějin a stále je spoluutváří.

V sobotu je společný výlet do některého z klášterů v nedalekém okolí. Je tak možnost nahlédnout do historie, krásy a umění, a uvědomit si, jak křesťanství obohatilo naši Evropu.

Samotná pouť se koná v neděli v benediktinském klášteře v Huysburgu. Toto odlehlé místo je vzdáleno asi 60 km od magdeburské metropole. Její biskup Mons. Gerhard Feige ještě v sobotu večer řekl: „Zima zítra může být, jen aby nepršelo.“ Mše svatá je totiž pod širým nebem a vždy za účasti pěti až šesti tisíc poutníků. Motto letošní pouti bylo „Lidé všech národů a kultur“. Během promluvy, která vycházela ze svatodušních událostí, se najednou strhl velký a silný vítr. Biskupům popadaly červené čepičky – solidea. V tu chvíli se ke mně naklonil kolega z Paderbornu a polohlasně mi řekl: „To Duch svatý ukazuje svou sílu.“ Oba jsme se pousmáli.

Velmi na mě zapůsobilo i to, když při modlitbě vyznání víry se zvláštním způsobem zapojili i věřící z jiných národů. Několik z nich se jich postavilo před oltář a každý se modlil krédo – věřím – svou vlastní řečí. Nikoho to nevyrušovalo. Naopak. Uvědomili jsme si, že i při různosti kultur, národností, barvy pleti a řeči nás spojuje jedna víra.

Cesta domů z takové pouti je vždy plná dojmů, vzpomínek, povzbuzení i projevů vděčnosti.

(JS)

Pouť biskupů a bohoslovců do Mariazell

Již potřetí se konalo společné putování seminaristů naší diecéze se svými otci biskupy. Tentokrát se vypravili do rakouského městečka Mariazell.

Společně jsme prožili krásné společenství i „vzájemnost“ – v duchu svatodušního spřátelování otce arcibiskupa Karla. V St. Pölten jsme vnímali otevřenou náruč naší partnerské diecéze, setkali se s biskupy Klausem Küngem a Antonem Leichtfriedem i zaměstnanci pastoračního střediska. Otec prelát J. Socha vzpomínal s vděčností na jejich velkou materiální i duchovní pomoc pro naši diecézi. V Mariazell jsme prožili mimořádný obřad uctívání milostné sochy Panny Marie Zellské (koná se pouze jedenkrát za rok, 7. září v předvečer hlavní slavnosti, a to jsme byli přítomni J). Naši bohoslovci se ujali velmi důstojně služeb při hlavních liturgických bohoslužbách a superior místního společenství kněží, P. Karl Schauer OSB byl nejen milým hostitelem, ale také po dobu naší pouti v Mariazell se staral o to, aby poutníci zakusili odpočinek pro duši i tělo. Během naší návštěvy jsme se těšili i z přítomnosti P. Václava Steinera, který zde vykonává svou kněžskou službu pro poutníky. A tak se Mariazell stává po Fatimě a Lurdech dalším místem, kde mohli naši seminaristé prohloubit a více poznat blízkost a mocnou přímluvu Panny Marie, svěřit jí své povolání i cestu – tentokrát na místě, kam putovávalo tolik pěších poutníků také z naší vlasti, z naší diecéze. Díky za tyto krásné dny, hluboké myšlenky promluv, tiché chvíle v bazilice u milostné kaple, ostrý horský vzduch při procházkách v čase volna i přátelské společenství.

(Hanka Frančáková)

Bohoslovci k pouti:

František Filip: *Pouť do Mariazell byla krásná. Zapůsobila na mě dlouhá tradice tohoto poutního místa sahající až k roku 1257. Křesťané z mnoha evropských zemí tam po staletí putovali, aby Matku Boží prosili o pomoc v nejrůznějších životních situacích. Hluboce jsem vnímal, že zde mohu společně s tolika křesťany přede mnou prosit Pannu Marii o pomoc. Mariazell je pro mě místo, kde se nebe zvláštním způsobem sklání k zemi.*

Petr Soukal: *Čím se liší pouť do Mariazell od ostatních akcí, díky kterým naše prázdniny doslova praskají ve švech?*

Nebo čím se Mariazell liší od mnoha dalších míst, která jsme o prázdninách navštívili? Možná v mnohém, ale přeci jenom v jednom jistě! Týden v Rakousku jsme mohli prožít v blízkosti našich otců biskupů Jana a Josefa a generálního vikáře Mons. Josefa Sochy. Společenství kolem oltáře stejně jako u společného jídla či putování se neslo v přátelské atmosféře, vyprávění vtípků, předávání životních zkušeností a vzájemném povzbuzení na cestě, ke které nás povolal Pán. Děkujeme P. Pavlu Dokládalovi, Haně Francákové za organizaci a našim otcům biskupům za pozvání na tuto pouť.

Jakub Brabenec: Poutní místo Mariazell mě moc oslovilo. Ať už pro nádherné horské panorama či pro krásné horské městečko. Mým prvním silným zážitkem bylo brzy po příjezdu procesí s milostnou soškou Panny Marie Zellské, která se nesla výjimečně pro nepříznivé počasí uvnitř kostela. Také mě moc zaujal způsob žehnání soškou Panny Marie, která se pokládala s požehnáním na hlavy přítomných. Krásná chvíle, kdy si vždycky uvědomím, jak nás Maria přivádí blíž ke svému synu Ježíši. Další pro mě silný zážitek byl, když jsem si jedno odpoledne prošel sám křížovou cestu, která se zdvihá na menší kopeček, kde je postavena krásná kalvárie s klekátkem. Pohled od tří křížů se rozbíhá do nádherných údolí a hor a mě ihned na mysl přichází slova nedělního kantika „Hory a vrchy, velejte Pána.“

br. Metoděj (Miroslav Orel): Lidské osudy se odehrávají vždy na nějakém místě a jsou spojeny s nějakým místem. Byl jsem vděčný, že jsme mohli aspoň trochu poznat naše partnerské biskupství v St. Pölten, které naši diecézi po revoluci velmi pomohlo, jak vyprávěli naši představení. Poté jsme vyrazili do baziliky v Mariazell, v jejímž průčelí se skvěla připomínka svatého Václava a ve které jsme mohli nalézt tradici předávanou sošku Panny Marie s Ježíškem. Ale od každé sošky se musí odhlédnout a mohli jsme si připomenout, že se zde předává zbožnost prvního benediktinského evangelizátora tohoto kraje, poustevníka Magnuse, jenž si zde postavil poustevnu (zellu/celu) v níž hledal u sošky Panny Marie sílu a povzbuzení. Je to nakonec zbožnost tohoto poustevníka, která se předává dodnes. My bohoslovci jsme velmi rozdílní a byl jsem velmi vděčný, že nás otec biskup Jan Vokál učí společně nacházet Pannu Marii, důvěřovat jí. Mohli jsme se tak i přes naši různost sjednotit a více stmelit.

Setkání učitelů v Králíkách

Učitelé církevních škol královéhradecké diecéze se sešli na Hoře Matky Boží v Králíkách. Do areálu poutního místa se jich sjelo více než sto.

Setkání organizuje Biskupství královéhradecké každé dva roky. „Je pro nás důležité, aby učitelé našich církevních škol vnímali spojení s církví i sounáležitost mezi sebou navzájem,“ řekla vedoucí odboru církevního školství Stanislava Kučerová a dodala, že podstatnou součástí je i vzájemné předávání zkušeností.

Na Horu Matky Boží se pedagogové vydali společným výstupem a následně se zúčastnili mše svaté. Celebroval ji biskupský vikář pro církevní školství P. Karel Moravec, společně se spirituály jednotlivých škol. Následovala prohlídka klášterních ambítů, Památníku internace či procházka k Mariánskému prameni. „Řada kolegů také využila možnost duchovního osvěžení v klášterní zahradě,“ dodala Kučerová.

Další setkání učitelů církevních škol královéhradecké diecéze plánují organizátoři do kláštera v Želivi.

Biskupství královéhradecké je zřizovatelem Církevní základní školy v Borohrádku, Základní školy a mateřské školy Jana Pavla II. v Hradci Králové, Biskupského gymnázia Bohuslava Balbína tamtéž a Církevního gymnázia v Kutné Hoře. V diecéze působí Církevní mateřská škola sv. Jakuba v Kutné Hoře a Gymnázium Suverénního řádu maltézských rytířů ve Skutči.

(peš)

Kněžské svěcení v katedrále Svatého Ducha

Královéhradecká katedrála Svatého Ducha byla letos již podruhé místem kněžského svěcení. V sobotu 12. září se čtvrtým letošním novoknězem stal Zdeněk Sedlák.

„Celá diecéze s pokorou a vděčností vzdává díky Bohu za Tebe a spojujeme se k modlitbě, abychom nejen děkovali, ale prosili za Tvé kněžství, aby bylo svaté a abys byl pastýřem podle Ježíšova Srdce...“ řekl v úvodu slavnostní mše svaté královéhradecký biskup Jan Vokál. Poděkoval také všem, kteří Zdeňka Sedláka doprovodili na jeho cestě ke kněžství.

Rozhovor s novoknězem Zdeňkem Sedlákem:

Na co se ve Vaší kněžské službě těšíte, čeho se naopak obáváte?

Těším se na všechno. Konkrétně mě teď nic nenapadá. Obávám se samozřejmě svojí slabosti.

Na co se chcete ve své farnosti zaměřit?

Jsem připraven dělat, co mi přidělí pan farář. Možná budu mít na starosti přípravu na křty... ještě se uvidí, jak si to tam rozdělíme.

Jaký byl první impulz k Vašemu rozhodnutí stát se knězem?

To bylo složitější. První impulz byl v osmnácti a potom v osmatřiceti. Vnímal jsem, že mě Bůh volá, a tak jsem o tom uvažoval. Vlastně ten prvotní impulz (v osmnácti) byl v takové situaci na hranici smrti, kdy jsem v duchu Pánu Bohu poděkoval za svůj život, a pak jsem najednou cítil, že mě volá ke kněžství.

Jak jste prožil dnešní slavnost?

Docela dobře, až překvapivě. Já jsem byl nervózní předtím a chvílemi při obřadu také, ale ne moc.

Setkání ministrantů v Hradci Králové

V sobotu 19. září se v Hradci Králové uskutečnilo Diecézní ministrantské setkání. Do Hradce Králové se sjely stovky chlapců, ale i dívek, které při bohoslužbách slouží u oltáře. Setkání pro ně připravila královéhradecká farnost Pražské Předměstí. „Protože se blíží první Národní eucharistický kongres, zvolili jsme jako téma setkání přiblížení starozákonních smluv jako předchůdců Smlouvy nové a věčné. Právě tímto tématem jsme chtěli ministrantům přiblížit ústřední motto kongresu,“ řekl P. Filip Foltán, jehož biskup Jan Vokál pověřil péčí o ministranty v královéhradecké diecézi a dodal, že výkladu na zmíněné téma pořadatelé věnovali celé dopoledne u sester salesiánek v Církevním domově mládeže v hradeckých Kuklenách.

Odpolední program se nejprve nesl v dobrodružném duchu. Ministranti hledali kešky a řešili úkoly. Úderem třetí hodiny po poledni se pak sešli s biskupem Janem Vokálem v katedrále Svatého Ducha na společné bohoslužbě. Následovalo přátelské posezení v zahradě biskupské rezidence.

„Setkání jsem sledovala z pozice pořadatele a mohu říci, že se vydařilo. Přispělo i krásné počasí. Na tvářích ministrantů, kteří přijeli v širokém věkovém rozpětí, jsem četla nadšení, i když říkali, že pochod z Kuklen ke katedrále byl hodně dlouhý. O to víc jim chutnaly řízky a párky, po kterých se jen zaprášilo,“ prozradila Lenka Polívková z farnosti Pražské Předměstí.

Spokojenost potvrdili Jeník a Martin, kteří na setkání přijíždět nemuseli. Pochází totiž ze samotného Hradce Králové. „S ostatními ministranty jsme se brzy skamarádili. Prožili jsme opravdu pěkný den. Při mši v katedrále jsme se rozhlíželi, kolik nás vlastně je a vypadalo to, že plná katedrála,“ uvedl Jeník. Martin kamaráda doplnil, že jemu se zase líbilo v biskupské zahradě. „Ještě nikdy jsem tam nebyl a bylo to prima.“

Současně s ministranty se na celodiecézním setkání sešli také katecheté.

(peš)

Kardinál Cordes zastoupí papeže na NEKu 2015

Papež František jmenoval svého zástupce na Národním eucharistickém kongresu v České republice. Bude jím německý kardinál Paul Josef Cordes.

Kardinál Paul Josef Cordes je bývalým pomocným biskupem v Paderbornu, kterého papež sv. Jan Pavel II. v roce 1980 ustanovil místopředsedou Papežské rady pro laiky. Stal se rovněž konzultorem dalších dikasterií římské kurie. Byl mimo jiné pověřen péčí nad Charismatickou obnovou a Neokatechumenátní cestou. Toto poslání plnil do prosince 1995. Tehdy byl povýšen do hodnosti arcibiskupa a jmenován předsedou Papežské rady Cor Unum, která koordinuje charitativní činnost katolické církve. Funkci předsedy této papežské rady zastával i v době pontifikátu Benedikta XVI. až do roku 2010, kdy odešel na odpočinek a ve funkci ho vystřídal kardinál Robert Sarah. Kardinálem byl jmenován v konsistoři v listopadu 2007.

První Národní eucharistický kongres v České republice vyvrcholí slavnostní bohoslužbou 17. října 2015 v Brně.

(peš)

(od druhé zprávy převzato z diecézního webu)

Svatý Václave, vévodo české země

Svatováclavské legendy, kolik je v nich bohatství. Autoři těchto starodávných spisů si ani tak nevšímají Václavova knížecího profilu, jako spíš jeho duchovních aktivit, kterými obohacoval své současníky. Když se dnes do těchto životopisných črtů člověk zaposlouchá, objevuje v nich velké povzbuzení a poznává, že světec Václav nepatří jen minulosti a dávným dějinám našeho národa, kdy se rodil duch české státnosti, ale že jeho postava osloví vnímavého posluchače i dnes.

S jakou zvláštní vyrovnaností vstupuje Václavův majestát do naší současné rozháranosti, která obírá českého človíčka o bohatství ducha a o jeho tvořivou inspiraci. Jak na nás i dnes po tolika staletích zapůsobí Václavova statečnost, se kterou odhaluje zbabělost těch, kdo se bezostyšně pyšní blahobytným stylem života? Jak dovede jeho štědrost zabušit na naše už téměř ospalé svědomí, které nás oslepuje při řešení dnešních problémů? A co Václavova moudrost a prozíravost, s jakou se vypořádával s těžkostmi, které musel jako panovník řešit? Není tato jeho moudrost a prozíravost odhalením bezduché prázdnoty života těch, kteří vězí v osidlech světáckosti a nezáleží jim na mravním profilu lidské důstojnosti? Václavova láska k pravdě, kterou se stával den ze dne nepohodlným těm, kdo holdovali rozmařilému a bohapustému životu a tak se snadno zaprodávali tlaku veřejného mínění a domnívali se, že oni jsou protagonisté moderního stylu života, není výmluvným svěděním o jeho čistém a pokorném vztahu k Bohu a člověku? A kdo je ještě dnes schopný vnímat Václavovu zbožnost a lásku k Ježíši Kristu? Nejsou právě tyto ctnosti osvětlením jeho mučednické smrti, lásky k vlasti a milosrdenství k trpícímu člověku?

O tomto světci na úsvitu našich národních dějin platí slova Knihy Moudrosti: „Ti, kdo stráží svaté příkazy, budou uznáni za svaté. Ti, kdo jsou o nich poučeni, naleznou ospravedlnění. Buďte tedy žádostiví mých slov, tužte po nich a poučíte vás.“

Svatý Václav není pro nás Čechy jen mrtvým idolem, který na chvíli ožívá v srdcích lidí, když se nad naším národem vznáší temnota všelijakých zkoušek a trápení. Není jen symbolem, který tu a tam přiměje lidi k zamyšlení nad tajemstvím jednoty a pokoje. Je pro nás i dnes svědkem víry v Boha, který i v proměnách času zůstává se svou láskou k člověku stejný včera i dnes. Je svědkem hodnot, které vítězně přežívají filozofické a ideologické teorie a programy, které za sebou zanechávají nejen materiální zpusťování, ale i prázdnotu lidských srdcí.

Václavova tisíciletá přítomnost v dějinných událostech českého národa je živá proto, že i on je živý. Jeho příklad burcuje nejen k zamyšlení, ale i k následování. Jak znám jeho život? Nejsou to jen informace, které bezhlavě přijímám z ideologicky zabarvených a historicky zkreslených informací? Anebo příklad Václavova života zůstává živým odkazem panovníka, který svatě strážil svaté příkazy a byl žádostiv Božího slova?

V onom svatováclavském chorálu „Nedej zahynouti nám ni budoucím“ je vyjádřena touha těch, kdo mají odvahu sepnout ruce k modlitbě a prosit o Boží požehnání a radost ze služby Bohu a lidem.

Svatý Václave, oroduj za náš český národ i za jeho budoucnost a zůstávej s námi v našich zápasech, v nichž bolestně hledá každý z nás svou vlastní identitu, radost a pokoj srdce.

Mons. Josef Socha

Drazí nemocní,

v létě jsme se jaksepatří ohřáli a teď tu máme podzim jako vymalovaný. A vy jste se určitě ze všech sil snažili, „až se zima zeptá, co jsi dělal v létě“, abyste mohli zodpovědně říci: snažil jsem se podle svých možností postarat…

Ale měli jste vůbec čas a příležitost jen tak si sednout na zápraží a pozorovat vlaštovky? Víte, že naše země není jejich původním domovem? Že k nám letí tu dalekou cestu třeba až z Jižní Afriky, jen aby řádně vyvedli své potomstvo, protože u nich doma není tolik drobného hmyzu, který by nakrmil malé hladové krky? A když urazí tu hroznou cestu přes Egypt a moře, snesou a vysedí vajíčka a pak do úmoru létají sem tam a nosí mouchy a komáry a nakonec učí mláďata létat, povzbuzují je, elegantně s nimi krouží nad dvorkem a usedají na dráty, kde se houfují, aby mohli se svou rodinou letět zase domů? Panečku, to jsou rodiče, co? Kolikrát jsou ochotni obětovat i svůj život, aby se postarali o děti. A to nemají rozum ani svobodnou vůli, ale jen instinkty k zachování rodu. A co my? Někdy nejsme nejlepší matky a ani naše děti třeba nejsou nejlepší dcery. Ale napadlo vás, že možná právě proto máme vás, prarodiče? Někdy staré, někdy unavené, někdy celé bolavé a někdy zapomínající. Život je často namáhavý, úmorná práce, protivný spolupracovník, chudoba, nemoci, války. Ale nejhorší věc v životě je nedostatek lásky. A tady je opravdu důležité začít v rodině. Nedostat úsměv? Odpuštění? Pomocnou ruku? Poděkování? Je to horší než nedostatek výplatu. Prarodiče nesou moudrost rodiny a děti se mají učit od předešlé generace. Ale hlavně děti můžete doma vést dokud jsou malé.

Zdraví neslouží tak jako předtím a nemáte sílu házet písek do míchačky? Ale je tu něco, co byste v žádném případě neměli odsunout stranou – vaše síla určitě stačí k tomu, vzít dítě na klín a vyprávět mu biblické příběhy. Dnes okolo sebe vidím generaci babiček, z nichž mnohé zapoměly, co do nich rodiče zasévali ohledně poznání Boha. Některým rodiče duchovně nepředali vůbec nic a tak spousta lidí přestala Boha potřebovat a spoléhat na něj a svět se kvůli tomu pomalu mění k horšímu. Jenže máme právo jen přihlížet a stěžovat si?

My, rodiče, někdy nemáme pro samou práci ani potuchy o tom, kolik hodin denně naše děti sedí u počítače nebo televize, natož abychom věděli, co sledují. Pomozte nám bojovat. Věnujte se svým vnoučatům a možná i dětem ze sousedství. Pomozte navázat přetrženou nit.

Draží nemocní, v minulém čísle Lucie poslala poděkování vám všem za to, že tu pro nás jste. Připojuji se k ní a prosím, buďte pro své rodiny dál, i když už nemůžete zavařovat úrodu, sušit seno ani se starat o zvířata. Buďte s námi, třeba jen sedíte na zápraží a dívejte se, jak nad vámi krouží vlaštovky, usmívejte se a učte vnoučata modlitbám. Když je naučíte vyhledávat Boží blízkost, tak jim dáte křídla. A protože často je potřeba plout proti proudu, je důležité, aby ta křídla byla silná. A ta síla je ve vás a ve vaší ochotě modlit se za druhé, protože Bůh je Láska. Je jen jeden a všichni ho máme společného, všichni jsme Boží děti a je jedno, kde a jak se modlíme (nebo jestli vůbec). Ale čím dřív se začneme modlit společně, tím dřív bude náš svět lepší. A žádná modlitba není zbytečnost nebo ztráta času. Bůh nás bere vážně a dobře naslouchá.

Vlaštovky mají v genech zakódovaný kompas, který jim říká, že právě naše země je vhodná pro výchovu dětí. Chovejme se tak, aby to platilo i o těch našich potomcích. A mimochodem, víte, kdy vlaštovky odlétají? Naše babičky to věděly: „Na Panny Marie narození, vlaštoviček rozloučení.“ Schválně, zvedněte příští rok 8. září oči k nebi, jestli je uvidíte, jak nám mávají svými malými křídly, plnými síly.

Marie

Měsíc říjen – měsíc růžence

V rukou katolických křesťanů, zvláště starších, vidíme často růženec. Sto padesát zrněk uspořádaných pětkrát po deseti, zakončených křížem, je letitá relikvie, která člověka opakováním modlitby Zdravas Maria uvádí do tajemství Ježíšova života. Je staletími osvědčeným a doporučeným prostředkem křesťanské spirituality a vede k přemýšlení o nejdůležitějších událostech evangelia. V holandském katechismu, krátce po koncilu, se o této rozjímavé modlitbě píše: „Slova růžence jsou tak krásná a tak libozvučná, že darují čtvrt hodinu času, ve kterém může být člověk v tichu, samotě a pravdě před Bohem.“ A protestantský teolog Karl Barth, když přemítá o mariánské zbožnosti katolických křesťanů, uvádí: „Mnozí dnes považují úctu k Matce Boží za jakýsi druh překonané zbožnosti a jako překážku pro jednotu křesťanů. Kde však jde o mlčící přecházení Mariina »budou mě blahoslavit všechna pokolení«, tam se musí odporovat. Katolická církev a mnohem víc církve východní mohou darovat křesťanstvu posvátnou ikonu Matky Boží a její chvalozpěv jdoucí všemi pokoleními v původní zbožnosti.“

Zbožný muslim vzývá Alláha v 99 jménech jako „milosrdný, dobrotivý, svatý, nekonečný, všemohoucí“. Východní náboženství znají tzv. modlitební šňůrky k vzývání Višny. Zbožný hindu opakuje bez přestání svou posvátnou formuli. Velcí učitelé duchovního života ji opakují celý den a to, i když jsou na cestách. My, křesťané, nemůžeme bez povšimnutí přejít tyto formy zbožnosti. I náš náboženský život potřebuje kontinuitu, opakování, potřebujeme i chvíle věrného setrávání v opakované modlitbě.

Opakované vyslovování modlitby Zdravas Maria pomáhá hlouběji proniknout do tajemství pravd víry. Nejde o to, aby se při růženci myslelo na každé slovo. Můžeme při této modlitbě myslet na potřeby svého života, na události, v nichž tolik lidí trpí. Můžeme myslet i na souseda, který umírá...

S Marií ke Kristu, tím je vysloveno poslední a nejhlubší odůvodnění modlitby růžence. Náš pohled i srdce se pozvedá k Marii. Když ji poznáme jako tu, která je „plná milostí“, naše modlitba vyústí ve chvalozpěv Boží velikosti, Boží dobroty a Božího slitování.

Mons. Josef Socha

Co už jsi udělal(a) pro moji maminku?

Mladá řeholnice otvírá dveře klášterní kaple. Nastává toužebná chvíle schůzky, obcerstvení v celodenním zaměstnání. Nikde nikdo. Jen v přední lavici se rýsuje silueta dítěte. „*Pospíším si tedy k němu a zeptám se, třeba Ho vidělo,*“ téměř se rozběhne v touze po nadějně odpovědi. Dítě se ohlédne a jeho otázka ji přimrazí k zemi. „*Co už jsi*

udělala pro moji maminku?“ Jejich pohledy se setkávají. Lucie rozpačitě klopí zrak, ale záře náhle vytrysklá z dětské postavy znovu rychle pohlcuje její zorničky v úžasu vytržení. „Ježíši!?!...“

Koho by nezasáhla taková otázka, nečekaně položená malým dítětem? Komu by neprojela, jak ostrý šíp do nitra srdce, když se ptá sám Bůh? Každého z nás se zeptá – jindy, jinde a jinak. Pokaždé ale jeho nemá otázka pronikne až do morku kostí, tak, že se svět na chvíli zastaví a utichne, v úctě před majestátem, v úžasu nad intimitou a v rozechvění nad odpovědí, která má moc znovu jej roztočit do původního běhu. I na mně spočinul pohled malého chlapce. Neseděl však v klášterní lavici. Hleděl na mě z letáčku, který zval na poslední letošní tři dny s Pannou Marií Fatimskou do její národní svatyně v Koclířově. Malý František, Marto, mi znovu pohlédl do duše. Stejně silně, jako tehdy, když se rodila má dětská víra. Byl to on, kdo stál u její kolébky a objevil se i teď, uprostřed léta, na výroční oslavě dvaceti let Českomoravského Fatimského Apoštolátu, aby mi ukázal kudy dál. Tak naprosto nečekaně, dětsky nenuceně, ale neústupně. Trval si na svém. Všechno nech a přijď. Máš poslední příležitost! Tak jsem zde a znovu se vnořuji do tajemství fatimských událostí.

Otázka položená malým Ježíšem sestře Lucii Dos Santos v portugalském klášteře v Ponte Vedra v roce 1926 mi prostupuje hlouběji a hlouběji do neprobádaných zákrtů duše. Až tam, kam vidí jen ten, kdo se právě je snaží vyrovnat. Tolik bolestných let a nesrozumitelných událostí, zmatku, chaosu, který nedává žádné souvislosti... jen ta červená nit důvěry, že jednou se to vše zas rozmotá a já porozumím událostem svého života, ta je vodítkem ke krásným začátkům... ale už i ta barva jaksi vybledla. Nevadí. Dovedla mě opět sem a já vím, že to není náhoda. „Možná pro někoho z vás nebudou přednášky ničím novým, snad jste potřebovali slyšet něco úplně jiného, a bude se vám zdát, že vás to všechno míjí. Buďte si ale jistí, že na tyto tři dny, které jste věnovali, jako odpověď na Ježíšovu otázku, zareaguje Matka Boží každému na míru, jak právě potřebuje. To není jen o tom, co vy tím, že jste tady, děláte pro ni, budete se divit, co ona zatím, co mě posloucháte, dělá pro vás!“ Jakoby P. Pavel Dokládál viděl do mé hlavy, lepšího mluvčího si Panna Maria vskutku nemohla vybrat. Už jsem klidná, vždyť děti si tak rády hrají. To by bylo, aby se fatimským pasáčkům nepodařilo to letité klubko mého nitra pořádně rozmotat. Mají na to tři dny. A František je povede. Jemu je zasvěcen právě tento rok tříleté přípravy na sté výročí zjevení ve Fatimě. Tichý a pozorný chlapec, naprosto uchvácený láskou k Eucharistii se Boží Prozřetelností stal patronem roku, v němž máme možnost obnovit svou smlouvu s Bohem. Vzít vážně své křesťanství a darovat se – pohotově vždy zas a znovu, jako to dělal on. Blahoslavený pasáček byl tak oddaný svátostnému Spasiteli, že netoužil po ničem jiném, než ho neustále utěšovat a usmířovat urážky, které z lásky k nám snáší. Když Františka před jeho smrtí prosili o přímluvu, až bude v nebi, ve své dětské upřímnosti odvětil: „*To řekněte raději Hyacintě. Až já uvidím Ježíše, určitě na všechno zapomenou.*“ Jako on byl nejraději před svatostánkem, jeho sestřička Hyacinta byla ve svých obětech a modlitbách zaměřena na Svatého otce. Nesmírná láska k němu, která jí byla darována, jí žila a jež ji naplnila, měla moc změnit tragický závěr třetí části tajemství. Každý ze sourozenců dostal jiné charisma, zvlášť silnou lásku, kterou Bůh použil k naplnění svých záměrů. To je pro nás návod, jak správně prožít a využít své vlastní poslání. V srdci každého z nás vzbuzuje Bůh zvláštní a jedinečnou lásku, kterou mu denně máme pokládat k nohám proniknutou obětmi – činěním si drobného násilí, odříkání nebo jen trpělivého a radostného snášení nepřijemností či bolestí – jak to dělali malí pasáčkové z Fatimy. Vše dělat z lásky k Bohu, ne z očekávání kladné a uspokojivé odezvy, ale v radosti, že vše nesnadné nám posílá, abychom měli účast na spáse těch, kdo jsou mu vzdáleni. To je pravý význam a výklad fatimského tajemství. Nic není dopředu stoprocentně určeno. Vše můžeme ovlivnit vynalézavostí a trpělivostí své lásky. V tom se malí pastýři z Cova d'Iria předháněli. ... a ??? ... Papež pak žije ještě dvacet let po své předpověděné smrti!!! Pro oběť lásky maličké Hyacinty. Jaká je síla a důstojnost spolupráce, kterou nám nebe nabízí! Kdo si to dokáže uvědomit? Sám sv. Jan Pavel II., který po atentátu 13. 5. 1981 rozpoznal v třetí části tajemství svůj vlastní osud, vysvětlil své zachránění následujícími slovy: „*Byla to mateřská ruka, která vedla dráhu kulky, a papež se ve svém zápase zastavil na prahu smrti.*“ Josef kardinál Ratzinger, jako prefekt Kongregace pro nauku víry, k tomu dodal: „*Skutečnost, že mateřská ruka vychýlila smrtelnou kulku, znovu ukazuje, že neexistuje neměnný osud, že víra a modlitba jsou mocí, které mohou ovlivnit dějiny, a že nakonec modlitba je silnější než střely, víra je mocnější než rozdělení.*“ Chápeš tedy, proč Bůh ve tvém srdci vzbuzuje lásku, na kterou nedostáváš odpověď? Lásku, která tě mučí, ponižuje, bičuje? Lásku, od níž sklízíš jen rány? Lásku, která ti snad i plive do tváře? On ji potřebuje! Pro něj, pro ni. Nediv se a nevzpouzej. Jen kdo miluje, dokáže nemožné. Vzpomeň na slova sv. Pavla: „*Kdybych měl víru, že bych hory přenášel ... kdybych pro druhého i do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to nepomůže, jsem jako cimbál zvučící...*“ Proto se nesuž a nezoufej. I taková láska je dar. A jak nesmírný! Tvou výsadou není ochutnat sladkost utrženého hroznu, ale zakusit intimní důvěru Pána vinice, který chce, abys právě ty pomohl jeho révé dozrát. Proč si k tomu volí pomocníky a jak potřebné role přerozděluje nám, tady zůstává tajemstvím. Proč děti, proč ty, proč

já a ne on? Není to podstatné. Proč František a Hyacinta směli jít do nebe a Lucie musela zůstat? Na všechno sama, tak dlouho ... Blahoslavené děti! A Lucie??? Ona první by se mohla bouřit a uraženě vzdorovat, vyčítat malému Ježíšovi jeho snad netaktní otázku. Vždyť věděl o těžkostech, které jí v té době zatím nedovolily naplnit prosbu o zavedení smírných prvních sobot. A Panna Maria? Cožpak jí nezasáhla troulalá otázka ztraceného syna „A PROČ jste mě hledali? Copak jste nevěděli ...?“ NE! My jsme to vážně nevěděli. My tak málo chápeme, tak málo rozumíme. Jsme poskvrnění dědičným hříchem a všechno převracíme. Proto jsme tady, abychom se to dozvěděli. Od Matky, které byla tato otázka položena a která nám ve Fatimě slíbila, že její neposkvrněné srdce zvítězí. Co si však představit pod tímto pojmem?

Kardinál Ratzinger na to odpovídá ve svém teologickém komentáři k výkladu fatimského tajemství: „Srdce v biblickém jazyce znamená těžiště lidské existence, místo, kde se soustřeďuje rozum, vůle, temperament a citlivost, kde člověk nachází svou jednotu a vnitřní směr. Neposkvrněné srdce je podle Mt 5,8 to srdce, jež pro svůj vztah k Bohu dosáhlo dokonalé vnitřní jednoty a tedy »vidí Boha«. Srdce otevřené Bohu, očištěné kontemplací Boha, je silnější než pušky a jakékoliv zbraně. Mariino **fiat**, slovo jejího srdce, změnilo dějiny světa, protože na tento svět přivedlo Spasitele, a díky tomuto **ano** se Bůh mohl stát člověkem v našem prostoru a zůstává tak navždy. Stále zakoušíme, že zlo má v tomto světě moc, protože naše svoboda se odvrací od Boha. Avšak od doby, kdy sám Bůh má lidské srdce a obrátil tak svobodu člověka k dobru, k Bohu, nemá svoboda člověka v konání zla poslední slovo. Od té doby platí »Ve světě budete mít soužení, ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět.« (Jan 16,33) Fatimské poselství nás vybízí, abychom důvěřovali tomuto příslibu. Děti prožily krátký okamžik hrůzy, viděly peklo a pád mnohých duší. Byly tomuto okamžiku vystaveny, aby je zachránily a ukázaly cestu záchrany.“

Nebe nad českomoravskou fatimskou svatyní se vyjasnilo. Tisíce hvězd prozářilo magickou hlubinu nekonečna, jakoby si chtěly do vesmíru odnést kousek odlesku velebné Eucharistie. Snad chtějí troulale soupeřit s plamínky oltářních svíček nebo jen po věky uchovat jejich odlesk pro všechny, kdo k nim pozvednou zrak v němé otázce. Adorace je u konce. Je těžké se loučit. Letmý závan voňavého kadidla ještě šimrá v nose, jako příslib budoucích událostí. Tak už jen zítra, jak to uteklo. Hyacinto, Františku, pojďte mě ještě doprovodit, projdeme se tou kouzelnou nocí a Lucie nám může vyprávět o lucernách andělů, jen ještě vhodím svou prosbu do džbánu milosti... Počkejte, kam utíkáte?

Hyacinto, proč se tak směješ?

Já vám nestačím.

Tak mi to řekněte! Proč až zítra?

Otec Pavel měl pravdu.

Lucie

Milí přátelé,

připravujeme se na Národní eucharistický kongres, který vyvrcholí bohoslužbou v Brně 17. října 2015. Prosíme o Vaši modlitbu, aby tato událost církve přispěla k ozdravení celé naší společnosti a připomněla našemu národu, že společenství věřících je nedílnou součástí života u nás v Čechách i na Moravě. Naši biskupové očekávají od této události to, abychom pochopili, že nejsme tak chudí, když máme uprostřed křesťanských společenství tajemství Eucharistie, Krista přítomného svou smrtí a vzkříšením uprostřed nás. Eucharistie je velký dar nebe této zemi. Je to dar, který v sobě ukrývá plnost Boží lásky a je i v našem světě, zraněném tolika bolestmi a strádáními, znamením života. Děkujeme za tento dar a prosíme, abychom v něm poznávali smysl svého života, svých těžkostí, křížů, utrpení i umírání. Prosíme i Ježíšovu matku Pannu Marii, aby nám pomáhala víc poznat jejího Syna, který s námi zůstává a nikdy nás neopustí. Je i dnes naší cestou, pravdou a životem.

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Lucie Moravcová a Anna Hřčková.

Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (telefon 495 063 611, e-mail: socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003 (na vyžádání je pak možné dodat potvrzení o daru). Pán Bůh odplať!